

Salky

**Blíže
k přírodě**

Aleš Erber

TISKÁRNA PRATR, a.s. HLEDÁ DO SVÉHO TEAMU NOVÉ KOLEGY

Tiskař

- Na plný úvazek, dvousměnný provoz Po-Pá.
- Hledáme tiskaře s praxí, může být i absolvent tiskaře v oboru.
- Čeká vás tisk na více barvových strojích.
- Očekáváme pečlivost a manuální zručnost.

Řezač

- Na plný úvazek, dvousměnný provoz Po-Pá.
- Obsluha řezacího stroje.
- Hledáme šikovného pracovníka s výučním listem.
- Očekáváme pečlivost a manuální zručnost, spolehlivost a samostatnost.

Nabízíme velmi pestrú práci (jsme zakázková výroba – každá zakázka je jiná) v moderní tiskárně, firemní benefity a individuální přístup ke každému zaměstnanci.

Kontaktujte nás a přijďte se podívat!

Monika Exnarová
monika.exnarova@pratr.cz
737 279 792

P Pratr
TISKÁRNA

Editorial

Na procházku do lesa

HYNEK ŠNAJDAR / redaktor

Význam měsíce února se vykládá tak, že v něm dochází k oblevě, lámou se ledy a noří se do vody. Také my jsme se opět ponořili, ale do kreativní činnosti, abychom čtenářům magazínu Salonky přinesli co nejzajímavější čtení. Titulní strana je v souladu s přírodou a patří lesnickému odborníkovi Aleši Erberovi, s nímž uvnitř vydání najdete rozhovor nejen o pěstování lesa, ale také o tom, že se podle něj nacházíme v době dřevěné. Víte, co je to freeski? Je to lyžařská disciplína plná rozmanitých a dechberoucích triků, které se úspěšně věnuje Hradečák Dan Hanka. Také s ním jsme vedli rozhovor stejně jako s kriminalistou Janem Lomnickým, jenž se mimo jiné věnuje nevědní profesi vyjednávače. Co jsou to létající holubi, nám rekla sportovní střelkyně Martina Skalická, střelná ze světového poháru družstev v egyptské Káhiře. A nezapomněli jsme ani na hradeckou rockovou legendu, kapelu Spektrum, která letos slaví padesátiny. ■

OBSAH

ALEŠ ERBER / str. 6 ▷ 9

DANIEL HANKA

str. 10 ▷ 13

KLUBOVNA

str. 14 ▷ 15

JAN LOMNICKÝ

str. 20 ▷ 23

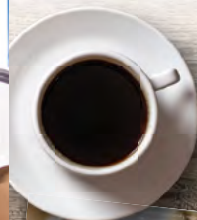

MARTINA SKALICKÁ

str. 28 ▷ 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Jiří Tůma, tel.: 604 838 773, e-mail: jiri.tuma@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Tereza Karanská, e-mail: tereza@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Kriegl, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 5 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

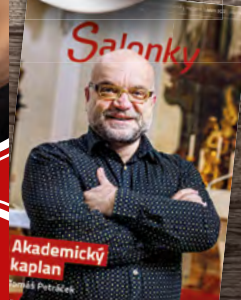

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

NA VĚTVI

Masopust v Parku

Na Větvi 26. 2. - 27. 2.

„Přijďte s námi oslavit a zažít tradiční masopustní zvyky. Uvidíte pravou českou zabijačku a ochutnáte vyrobené speciality, vyrobíte si s dětmi masopustní masky a projdete herní stanoviště.“

Sobota: Tradiční česká zabijačka, dílnička na výrobu masek, dětské herní stanoviště, prodej zabijačkových specialit.

Neděle: Průvod masek, prodej zabijačkových specialit.

Pro bližší informace
a rezervace volejte
+420 722 912 565
nebo pište na
info@parknavetvi.cz

> www.parknavetvi.cz <

Sledujte nás

Co budete sledovat na zimních olympijských hrách v Pekingu?

Denis Doksanský,
ředitel ZŠ Sion

Přiznám se, že se zimní olympiádu víceméně sledovat nechystám. Vůbec to není kvůli bojkotu Číny nebo něčemu takovému, ale mám tak nějak pocit, že olympijské hry budou víceméně nezajímavé. Například od hokejového turnaje bez hráčů NHL nic neočekávám a budu radši sledovat extraligu nebo tu zmíněnou NHL. Jsem připravený na to, že olympijské hry proběhnou mimo můj zájem.

Václav Andrejs,
předseda Královéhradeckého
KFS a člen VV FAČR

Olympijské hry budu sledovat, i když tím, že kvůli covidové pandemii bude omezena účast diváků, ztrácí sportovní svátek své kouzlo. Nejvíce se těším na hokejový turnaj, byť jeho kvalita a atraktivita utrpí neúčastí nejlepších hráčů z nejslavnější ligy světa NHL. Pro český tým to může být výhoda. Dále budu sledovat sportovní odvětví, v nichž máme šanci na úspěch. V první řadě myslím Ester Ledeckou a přál bych si, aby některý z českých sportovců výrazně překvapil a zasloužil se o medailovou senzaci.

Matěj Ležík, dispečer

Na olympiádu v Číně se těším a doufám, že nebude příliš poznamenána pandemií. Ze sportů se možná netradičně nejvíce těším na curling, který se chystám bedlivě sledovat i za cenu nočního vstávání na budík. Dále se těším na 10. února, kdy se představí naše rychlobruslařská legenda Martina Sáblíková na pětikilometrové trati.

Jan Kraus,
bývalý ligový fotbalista

Na olympijské soupeření na sportovištích se pochopitelně těším. Určitě budu sledovat hokej. Jsem zvědavý, jak se bude dařit českému národnímu týmu, zvláště poté, co se mu podzimní část sezony nevydařila. Samozřejmě mě mrzí, že se turnaje nezúčastní nejlepší hráči ze zámořské NHL. Dále budu sledovat sporty, kde máme žhavé kandidáty na zisk medaile, v první řadě to jsou lyžařské disciplíny s Ester Ledeckou a mohlo by se zadařit i biatlonistům, jmenovitě Markétě Davidové.

Vítěk Martinec, moderátor

Zimní olympijské hry aspoň částečně určitě sledovat budu. Nejvíce se těším na závody v biatlonu, který mě v posledních letech baví nejvíce a považuju ho za krále zimních sportů.

Jiří Tůma, redaktor

V první řadě chci říct, že není dobře, aby se olympijské hry konaly v Číně. Už některé země se také kvůli porušování lidských práv v této zemi rozhodly pro diplomatický bojkot her. Kromě sportovních výsledků a případných českých úspěchů jsem právě nejvíce zvědav, jak bude probíhat organizace her, už nyní se řada sportovců ohrazuje proti až diskriminačním pravidlům pobytu s řadou restrikcí, kdy se olympijské hry uskuteční v jakési bublině. Co se týká sportů, zajímaví mě disciplíny s českou účastí. Nejvíce se těším na vystoupení Ester Ledecké, biatlonistů a hokejistů, byť turnaj bude ochuzený o hráče zámořské NHL. ■

Nacházíme se v době dřevěné

☛ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Má jasné vize a představy, jak by se mělo v lesích s ohledem na klimatické změny hospodařit a jak mají vypadat. „Samotné pěstování lesa je dlouhodobé. Proto je nutné mít dlouhodobou vizi, kam les bude směřován,“ řekl nezávislý poradce na lesnicko-dřevařský sektor a správce lesních majetků Aleš Erber. Tento muž na svém místě chce propojit odbornou, vědeckou i laickou veřejnost, k čemuž bude sloužit nový webový portál Blíže k přírodě přibližující nejen lesnictví, zemědělství, ale také mnohé další obory dotýkající se přírody.

Jak dlouho se zabýváte lesnickou problematikou a co vás k ní přivedlo?

Od svého mládí. Přírodu jsem více vnímal od deseti, třinácti letech, kdy jsem viděl film Za trnkovým keřem s Tomášem Holým. Strašně mě nadchl a chtěl jsem se stát hajným. To už byla cesta ke středoškolnému studiu na České lesnické akademii v Trutnově. Souběžně s tím jsem měl chuť stát se profesionálním fotbalistou, hrál jsem za MFK Trutnov. Záhy, když jsem nastoupil na obor Lesní inženýrství na Fakultě lesnické a dřevařské v Praze, zjistil jsem, že ze mě žádný profík v podobě Ronaldů nebude. Proto jsem napřel síly k lesnictví, intenzivně jsem se mu věnoval a už při studiu

na fakultě lesnické a dřevařské České zemědělské univerzity (ČZU) v Praze jsem jezdil s různými lesními spolky po polesích a vnímal, jak to dělají ti nejlepší z nejlepších v republice. Vedle toho jsem ještě stihl na částečný úvazek pracovat v roce 2008 pro Lesy České republiky nebo studovat v Německu. Dá se říct, že jsem podlehl lesnické vášni.

Z vašeho webu vyplývá, že jste díky svým aktivitám neobvyklým lesníkem. Čím vším se aktuálně zabýváte, jsou lesy vaše životní poslání?

Už od doby, kdy jsem před deseti lety studoval v Německu, se mi honily v hlavě různé myšlenky a nápady, jež postupně dozrály do jasných vizí.

To, co teď tady dělám prakticky, je naplnění těchto vizí. Propagace lesů, výrobků ze dřeva, dřevostaveb, přírodě blízkého hospodaření, zavádění inovativních postupů pěstování lesů v reakci na změnu klimatu nebo speciálních managementů zeleně. Jde o agrolesnictví či chytrou péči zeleně podél železničních tratí kvůli zvýšení bezpečnosti provozu, odolnosti zeleně a podpory biodiverzity. Vedle toho pracuji i pro Správu železnic, ČZU a spravuji či dohlížím na les o výměře větší než 2 tisíce hektarů. V Německu jsem si potvrdil, že můj směr, který cítím srdcem, je správný.

Vaše motto je, že nejvyšší cíle každé podnikatelské činnosti musí vždy stát na ekonomické, ekologické a sociální stabilitě. Mohl byste to přiblížit?

Správná firma a management by měly hledat vyváženost a synchronizaci těchto dvou prvků. Dává to totiž základ zdravé firmě, zajišťuje trvalou udržitelnost prostředí, možnost rozvoje a ekonomickou prosperitu. Dobře se to projevilo v době krize, kdy firmám založeným na ekologické bázi, které předcházely rizikům přírodních katastrof, to nesnížilo jejich hodnotu. Je také předpoklad, že zaměstnanci vám dají trochu více, když se k nim chováte slušně a dobře jim platíte.

Zpět k lesům. Jaká je aktuální situace s kůrovcem v Královéhradeckém kraji?

Problémy jsou dlouhodobé. Startovacím elementem je dlouholeté sucho, což je signální faktor klimatické změny. Východočeský region byl v tomto ohledu výrazně postižen v roce 2018, tedy v době velkého sucha. Kůrovec, který napadá oslabené porosty, je sekundární element. V oblastech, kde jsou velice husté, stejně staré, stejnorodé a můžeme říci, že i zanedbané porosty, je velký předpoklad napadení kůrovcem. Rizikovým činitelem je také to, že existuje několik vlastníků lesů, kteří mnohdy ani nevědí, že les mají, takže jejich správa je málo efektivní a není včasná. Aktuální a nejproblematičtější situace na východě Čech je asi v oblastech Broumovských stěn, Adršpašsko-teplických skal, kde je mělká půda, nepřístupný terén a stromy v době sucha, kdy jsou vyčerpané z živin, usychají a zároveň je napadá kůrovec, a ještě oblast Hořicka a Novodvorská.

Při návštěvě Valaška jsem viděl, co způsobil, a vznikly tak holiny, protože nemocné stromy musely být pokáceny. Nerad bych takové pohledy na lesy viděl i v našem kraji. Hrozí takové nebezpečí?

Troufnu si říci, že ano. Kůrovcovou kalamitu v rámci celé republiky řešíme už od roku 2003, severní Morava od roku 2000. Období sucha bylo zejména v letech 2010 až 2013 a potom v roce 2015. Severní Morava je vzorový příklad toho, jak se kůrovcová kalamita podcenila. Musí se totiž zvýšit odolnost porostů včasnými a silnými zásahy tak, aby stromy měly kolem sebe větší životní prostor, upravila se struktura lesa. To je podle mě nejúčinnější a nejlevnější způsob, jak postupovat proti škůdcům, kteří budou na vzestupu vzhledem ke klimatickým změnám snižujícím odolnost porostů. Ty jsou často výchovně zanedbané, to znamená, že stromy mají na svoji výšku malé koruny, tím pádem i malý kořenový systém a mají málo živin ve svých zásobách. Když k tomu ještě připočteme na živiny ochuzenou půdu oslabenou opakovaným pěstováním jehličnatých lesů a kyselými dešti, které vymývají živiny z horních vrstev do spodních, stromy mnohdy nemají kde je brát, jsou křehké, často se lámou a jsou náchylné k napadení škůdci. Proto jsme si měli tyto důsledky ze severní Moravy vyhodnotit, poučit se z toho, problémům předejít a chovat se preventivně, což se úplně nestalo, byl v roce 2006 nemalá skupinka lesnických odborníků a ekologů na to upozorňovala. V dalších letech to vyústilo ve velkou kůrovcovou kalamitu. Naštěstí dopad na východní Čechy nebyl extrémně velký. Pokud ale přijde další období sucha, a nemusí být celoroční, mohou nastat velké problémy.

Co je důležité udělat, aby les dobře prospíval?

Všeobecně můžeme říci, že je nutné ho kontrolovat, pravidelně těžbou vychovávat, to znamená zbařovat jej nemocných stromů či stromů, které vadí těm kvalitnějším. Ale je to složitější, pokusím se to vysvětlit. Rozdělme si les do tří vývojových fází. Máme les vysázený na holině, potom je to mladý les, který ještě není napadený a je před dozráním, a dospělý porost. U různých starého lesa se postupuje jinak. Při zakládání porostu na kalamitní holině, kde chci pěstovat polostinné dřeviny, jako jsou smrk, buk, jedle, doporučuji nejdříve vypěstovat dřeviny, jako bříza, osika, olše, které připraví klimatické podmínky, zlepší stav půdy, přispějí k její lepší výživě a vytváří dřevinám z umělé či přirozené obnovy zmíněných dřevin optimální podmínky. U porostu mladší generace je možné dělat případné přestavby lesa. Probírkou se vytvářejí určité hloučky, v nich sázejí jedle, buky či javory, porost se výškově i věkově strukturuje a není monotónní. Dospělý porost, především smrkový, který je

ohrožen klimatickými změnami, je možné absolutně přeměnit tím, že bude pokácen a na jeho místo vysazen dub či jiné světlomilné dřeviny.

Nejen v médiích se často objevují výhrady vůči jednodruhovým lesním porostům s důrazem na to, že by měly být spíše smíšené. Jak to vidí odborník?

Od roku 1995, kdy se změnil lesní zákon, je tady snaha zvýšit podíl listnatých stromů a jedle, aby byly lesy druhově pestřejší. Ta proměna jde ale velmi pomalu. U nás je standardem, že se vykáčí jeden hektar a přemění se každý rok přibližně jedno procento druhové skladby. Alespoň to tak platilo, než kůrovcové těžby způsobily velké holiny. Díky tomu se teď sází více listnáčů než jehličnanů. Otázka ovšem je, jestli stejný stav druhé skladby bude stejný i za deset let. Obrovský vliv na to má totiž přemnožená zvěř, která je největším limitním faktorem obnovy. Spousta porostů by totiž ve své podstatě vypadala úplně jinak, kdyby zvěř výrazně neovlivňovala druhovou pestrost a jejich přirozenou obnovu.

Je smrk sprostě slovo, jak lze často slyšet, a má u nás v souvislosti s klimatickou změnou šanci prosperovat?

Není otázka, zda smrk sázet nebo ne, ale spíše ho jiným způsobem pěstovat. Pokud les obnovíme přirozeným způsobem pod clonou mateřského porostu a budu ho pěstovat dlouhou dobu, tak nemám problém smrk tímto způsobem pěstovat i v nižších nadmořských výškách. Není určitě správné ho sázet na holinách, protože jeho odpad zhoršuje stav půd, vymílá živiny do spodních vrstev, kam nedosáhnou jeho kořeny. Ve vazbě na klimatickou změnu je samozřejmě pestrá druhová skladba důležitá s ohledem na její odolnost ekologickou i statickou, ale i struktura, to znamená výšková a věková, na co nejmenší jednotce plochy. Nepotřebujeme, aby jednotlivé druhy byly oddělené, ale naopak na malé ploše smíšené, aby byly pohromadě. Tím se předejde rizikům a zároveň dojde k adaptaci na klimatickou změnu. Z mého pohledu je tato výšková a věková struktura daleko důležitější než druhová. Když kůrovec napadne dospělý strom nebo ho sfoukne vítr, pořád tam zůstane mladá generace lesa, která tomu odolá, a nevznikne žádná holina. Jsme konzervativní obor, protože produkční doba lesa je sto let. Co dědeček vysadí, my sklízíme. Podle mě je tento systém asociální, protože dědeček vysadí, další generace v lese pracuje a my sklízíme, a to není

optimální. Je lepší, aby těžba lesa probíhala po desetiletích, aby les zůstal vizuálně a kontinuálně stejný. To je podle mě sociální přístup, z něhož plynou i lepší mimoprodukční funkce lesa.

Z historických fotografií je zřejmé, že lesů, řekněme na začátku 20. století, bylo méně než nyní. Je jich v současné době více?

Samozřejmě lesy přibýly. Musíme si uvědomit, že na mnoha místech byly doly, těžila se ruda, uhlí a podobně. Například Krkonoše byly úplně odlesněny třikrát. Od první republiky vznikaly tlaky na uživení lidí, takže byla větší potřeba polí a kácely se lesy. Později, to bylo zřejmé hlavně v pohraničí, odkud byli odsunuti němečtí obyvatelé, zanikalo zemědělství a polnosti se zalesňovaly.

Je i více zvěře? Má její přemnožení negativní dopad na kvalitu lesů?

Ano. Zvěře je hodná a my jako lesáři tlačíme na to, aby se více lovila. Chceme mít odolné, tedy pestré lesy a zvěře tolik, aby ji les uživil, což je zásadní. Ve sterilních smrkových porostech se zvěř těžko užívá, proto každá jedlička či dub je jak bonbónek, na který se zvěř soustřeďuje. Uchyluje se do pestřejšího lesního porostu, kde škodí, což vede k destabilizaci krajiny. Důležitá je určitá rovnováha, aby zvěře bylo dost, ale ne tolik, že zničí lesní porosty. Je nutné snížit stavy zvěře, aby se krajina revitalizovala

včetně té zemědělské. Když se však zvěř bude lovit, musí být poptávka veřejnosti po zvěřině. Větší část tohoto produktu jde do zahraničí, a to je chyba.

Proč je v oblasti lesnictví nutná dlouhodobá vize?

Protože samotné pěstování lesa je dlouhodobé. Proto je nutné mít dlouhodobou vizi, kam les bude směřován. Pokud chce někdo přejít z monokulturního na druhově pestrý les, ujde dlouhou cestu. Bavíme se o desítkách let. Na to je potřeba mít vzdělaný odborný i technický personál a vzdělávání by mělo jít ruku v ruce s vizí státu a vlastníků lesů. Je také třeba se držet dřevařského zpracovatelského průmyslu, nelze oddělovat dřevo od lesa a les od dřeva. Je to spojitá nádoba. Vlastníci lesních porostů by měli vytvářet stabilní, odolné lesy a průmysl se musí přizpůsobit. Zatím to bylo právě naopak.

Z vašich mediálních vyjádření si nelze nevšimnout, že je podle vás dřevo surovina budoucnosti. Proč si to myslíte a z čeho vycházíte?

Myslím si, že se nacházíme v době dřevěné. Dřevo je nejen obnovitelnou multifunkční surovinou, ale s ohledem na klimatickou změnu také fantastický materiál, který fixuje CO₂, tedy oxid uhličitý. To znamená, že stromy absorbují v rámci své výživy CO₂ a dřevo ho fixuje. Dřevěné výrobky a dřevostavby obecně jsou vysoce ekologické, pokud je strom pokácen, zpracován a je z něj vytvořená pří-

daná hodnota výrobku v daném místě. Při realizaci dřevostaveb vzniká navíc minimum odpadu, dům je přesně nařezaný. Je to bezpečnější stavba, absorbuje škodlivé látky a člověk se v ní cítí lépe.

Myslíte si, že se i v České republice dočkáme dřevostaveb s výškou okolo 90 metrů, které stojí například ve Vídni, Oslu a další se staví v Evropě i v USA?

Cílem asi nejsou devadesátimetrové mrakodrapy, ale výškové šesti až osmipatrové budovy ze dřeva, které mají budoucnost a staví se rychle. Samozřejmě stavby nejsou celé ze dřeva. Mají betonový základ a jádro pro výtah, vše okolo je už ze dřeva.

Víte, já mám za to, že dřevostavby rychle hoří, a proto jsou málo bezpečné. Jak je možné, že ze dřeva lze stavět mrakodrapy?

Dřevo sice hoří, ale špatně se samo vznítí. Když požár přece jenom vznikne, u dřeva se dá velmi dobře počítat, kdy budova spadne. Když je ale konstrukce ocelová, nedá se předvídat, kdy se objekt zřítí. Přejichod z betonových staveb na dřevostavby je obrovská změna. Dokud u nás ale nebude v tomto směru změna myšlení společnosti, která by měla po dřevostavbách vytvářet poptávku, ve větší míře se k nim patrně nedopracujeme nebo to půjde velmi pomalu. Mělo by to být také jedno z klíčových témat vlády, to se však zatím neděje. Velmi důležitá je v tomto směru také propagace.

Mohl byste představit nový webový portál Blíže k přírodě, který byl spuštěn koncem ledna? Co přináší a co je jeho smyslem?

Když jsem byl v zahraničí a po návratu pracoval tady, zjistil jsem, že velká část veřejnosti není dostatečně informována o nových vědeckých postupech, propojení odborné a vědecké veřejnosti. Máme několik projektů, které by tento stav mohly změnit, a jedním z nich je portál Blíže k přírodě. Jeho ambicí je přibližovat problematiku zemědělství, lesnictví, rybářství, myslivosti, životního prostředí, rozvoj venkova, péče o krajinu, nebo přiblížit zpracování dřeva či téma dřevostaveb včetně témat vzdělávání a různé příběhy související s ochranou přírody. Chceme veřejnosti přibližovat praxi a problémy v daném čase. Také chceme propojovat nové vědecké poznatky s praxí na všech zmíněných úrovních. Mělo by jít o efektivní a poradenský portál pro vlastníky půdy, lesů, rybníků a být nástrojem pro státní správu. Důležitým aspektem je propojení laické s odbornou veřejností, aby i vědecké články byly srozumitelné pro obyčejného člověka. ■

Snažím se lidi motivovat a inspirovat

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV DANIELA HANKY

Narodil se v roce 1990 a patří k pěti našim nejlepším freeskierům. Jeho největšími úspěchy jsou první místa na Ease Side Session 2011, Metal Attack Čihalka 2011, Nugget Flow Freestyle Battle Snow Punx 2010. K lyžování ho přivedl otec, ale základem jeho disciplíny freeskí plně skoků a otoček bylo dětství strávené na bruslích ve skateparku v Hradci Králové. Profesionál Daniel Hanka tomuto poměrně nebezpečnému sportu propadl. Ve světě lyžování se také proslavil natáčením videí originálních triků a produkováním vlastních projektů. „Aktivity v tomto geniálním extrémním sportu i adrenalin mě přitahovaly jako nějaká magická síla,“ uvedl.

Dane, jste z Hradce Králové a jediným kopcem, kde se v minulosti ve městě lyžovalo, byla Rozárka. Váš otec byl ale závodní lyžař, takže vaše kořeny tohoto sportu je možné najít asi u něj, ne?

Jezdili jsme hlavně do Deštné v Orlických horách, které není od Hradce Králové daleko. Táta skutečně závodně lyžoval na republikové úrovni, takže mě to učil už od útlého dětství. Samozřejmě chtěl, abychom se tomu já i brácha věnovali. Na rozdíl od bráchy jsem ale více sportovní typ, takže jsem s tátou na hory jezdil častěji.

Bavilo vás to, nebo to bylo zpočátku spíše trápení?

Byl jsem moc malý, tak to bylo spíše utrpení. Pořád jsem brečel, byla mně zima, padal jsem z vleku, nešlo mi to a táta byl kvůli tomu naštvaný, protože si se mnou moc nezajezdil. Potom se to na začátku jedné zimy náhle zlomilo, mohlo mně být tak šest let. Zřejmě už jsem byl dost velký na to, abych mohl přemýšlet, protože mozek je velkou součástí lyžování, více jsem se snažil, kousl se a najednou to šlo. Když se to změnilo, už jsem sám chtěl a lyžování mě pohltilo. Chtěl jsem jezdit jako táta a být hustej.

Prý jste prožil celé dětství ve skateparku.

To je pravda. Ve výsledku je to podobné jako lyžování. Díky tomu, že jsem vyrůstal na kolečkových bruslích ve skateparku, daly mně unikátní úhel pohledu na lyžování, osobitý styl, na který se lidi rádi dívají, což nakonec přispělo k tomu, že jsem se stal profesionálem. Mám jiný styl pohybu než ostatní, jiné přemýšlení než standardní lyžař. Bruslení ve skateparku určitě přispělo k originalitě. Zajímavé je, že moje máma, která freeski vůbec nerozumí, mě pozná i na fotce, kde jsem v pozadí, podle toho, jak stojím, podle pozice těla při jízdě, při různých tricích a podobně.

Proč jste si vybral freeski? Byla v tom touha po adrenalinu, dobrodružství nebo i jistý druh exhibice?

Směřoval jsem k tomu už od bruslí. Byli jsme třeba na dovolené a o pět let starší brácha na bruslích zkoušel nějaký trik na můstku s mini zídka. Mně se to strašně líbilo a zkoušel jsem to taky. Po návratu do Hradce jsem musel hned jít do skateparku, kde byla taková malá rampa, a od té doby jsem nechtěl dělat nic jiného, ty překážky mě fascinovaly. Ukázalo se, že můžu větší část roku jezdit na bruslích a v zimě dělat to samé na lyžích. To už byla cesta k freeski, která na lyžích nabízela nekonečnou cestu rozvoje. Začal jsem navštěvovat snowparks,

kde bylo možné provádět velké skoky, zdolávat překážky. Aktivity v tomto geniálním extrémním sportu i adrenalin mě přitahovaly jako nějaká magická síla. Byl to naprosto přirozený proces, kdy jsem si řekl, že už nikdy nechci dělat nic jiného. Postupně jsem objevoval různá videa od velkých produkcí a otevřely se mi tak dva gigantické světy – brusle a lyže. Začal jsem do toho pronikat a možnosti mně připadaly nekonečné. Zjistil jsem, že je to přesně to, kam patřím.

Mohl byste laikům představit vaši disciplínu?

Prapůvodně vychází ze snowboardingu, který byl ve svých počátcích zapovězený a jeho vyznačiči nesměli do lyžařských středisek. V té době, někdy v 50. nebo 60. letech, byl velký boom lyžování a vznikla disciplína hotdogging, která byla předchůdcem freestyly. Ta spočívala v tom, že celá sjezdovka byla plná boulí a ti, které už nebavilo klasické lyžování, se snažili freestylem dostat dolů. Když se tato disciplína omezila pravidly, část lyžařů na to rezignovala, sledovala snowboardisty, kteří skákali a dělali různé triky. Vykašlali se na hotdogging, začali se pohybovat mimo sjezdovky, stavěli různé překážky a takto postupně vznikl freeski, jak ho známe dnes. Je nedefinovatelný, založený na tricích, které si každý jezdec sám vymýšlí a tvoří. Lyže jsou oproti sjezdovkám o dost lehčí, mají patky vytočené vzhůru a skvěle se ovládají, protože jezdec se při jízdě různě točí a provádí rotace. Současným trendem jsou all-mountain lyže koncipované na veškeré podmínky, které mohou jezdcé čekat, a jsou velmi jednoduché na ovládání.

Vzpomínáte si, kdy jste absolvoval skutečný závod, kde o něco šlo?

Pokud si vzpomínám, bylo to v Orlických horách na Čihalku, kde jsem při tréninku zničil lyži a neměl jsem na čem jet. Byl tam nějaký člověk, který měl lyže, do nichž mně shodou okolností pasovalo vázání. Přemluvil jsem ho, ať mně lyže půjčí. Závod jsem odjel a vyhrál ho. Ukázalo se, že první místo bylo sice fajn, ale důležité bylo setkání s kamarádem Hanzi Prouzou z Deštného, který mně nabídl můj první sponzoring, sezónní kartu a prostor na spaní. Tak jsem zakotvil v Deštném.

Jak probíhala vaše kariéra?

Tim, že jsem měl možnost jezdit a v Deštném byl jeden z nejlepších snowparků, měl jsem velmi dobré podmínky na lyžování a možnost se totálně sžít s lyžemi. Největší zlom nastal, když Hanzi dělal

závod Soldiers, který se v Deštném v Orlických horách proměnil ve finále Světového poháru v Big Airu. Naučil jsem se tam tehdy trik, který moc lidí neumělo. Bohužel při tréninku, kdy jsem tento obrovský skok předváděl, jsem upadl a udělal si něco se zády. Byl tam ale tehdy Lucas Herman ze Sapa-ration Films a vyzval mě k natáčení videa, což se nakonec stalo. Film jsme poslali výrobci lyží Faction a tehdejší team manažerka ve mně viděla nějaký potenciál, vzali mě do týmu a dostal jsem dva páry lyží na sezónu. Postupně se to nabalovalo, až přišel rok, kdy jsem dostal první peníze, a pokračovalo to až do dnešní profesionální kariéry.

Asi nejdůležitější pro mě je sorta lidí, pro které jsem vzorem tím, co dělám, a jsem schopen je motivovat k tomu, aby šli také lyžovat, případně se snažili něčeho v tomto směru dosáhnout jako já. Snažím se je motivovat a inspirovat. To považuji za svůj úspěch, je to zadostiučinění v pozitivním slova smyslu, že to, co dělám, má nějaký smysl.

Čím je freeski komunita specifická? Liší se něčím od klasických lyžařů?

Freeski lyžaři jsou většinou freestyloví, milí, přátelší a otevření lidé bez predsudků. Je ale těžké obě komunity porovnávat a nevím ani, jak bych to uchopil, abych někoho neurazil.

Když jsem se díval na videa, říkal jsem si, že v tomto sportu jde tak trochu o hubu. Je nebezpečný?

Je hodně nebezpečný. Záleží ale na tom, jakým způsobem se provozuje, jaké se dělají triky a v jakém prostředí. Jde o extrémní sport, který je charakteristický rychlostí, skoky, různými otočkami, salty a podobně. Na druhou stranu lidé, kteří se mu věnují, jsou vytrénovaní, umí ovládat svoje tělo v krizových situacích, a i když to mnohdy vypadá hrůzostrašně, dokážou zvládnout i případné pády.

Každý sport je spojený s různými zraněními. Ani vy jste se jim nevyhnul. Co se stalo?

Jsou situace, kdy k tomu dojde, a mnohá zranění jsou dost brutální. Na tváři mám jizvu, která je pozůstatkem právě takového zranění. Po jednom skoku jsem dopadl normálně na nohy a následovala strašná rána do hlavy, tma, vůbec jsem nevěděl, co se stalo. Pak se ukázalo, že zničehonic vypnula lyže, odrazila se, rozrotovala a pořežala mně celý obličej. Měl jsem rozbitou bradu a tvář, roztrženou pusku, to vše spojené s množstvím krve. Měl jsem ale kliku, že to nakonec spravilo pár stehů. Nakonec se ukázalo, že to zranění bylo nejhorší pouze vizuálně. Moje daleko horší zranění byl přetržený křížový vaz v koleně.

Máte někdy strach?

Lidé, kteří se do tohoto sportu vrhají bezhlavě, nemají dlouhou životnost. Podle mě záleží, jak umíte pracovat s vlastní psychikou a jak to spojíte s tím, co už umíte. Moje základní teorie je, že je to hodně o hlavě, o tom, jak si jezdec věří a jaké má schopnosti. Je ale nutné porovnat risk faktor svého počínání. Když třeba něco natáčím a zvažuji, do čeho se vrhnu, přemýšlím, zda to riziko, že se zraním, bude stát za to. Samozřejmě při závodech či novém

triku, kdy se zvyšuje adrenalin, je těžké o případných rizicích přemýšlet.

Při jízdě prý posloucháte muziku. Jakou?

Muziku poslouchám od mala, je to přidaná hodnota, protože, když je ticho, je to bez emocí a svým způsobem nuda. Když mám náladu jen tak jet na lyžích, dělat obloučky a neprovádět nic těžkého, pustím si něco pomalejšího. Když je to rychlejší, pustím si kapelu Metallica nebo strašně rád poslouchám Mötörhead.

V roce 2017 se v Kasárnách Karlín v Praze uskutecnila premiéra celovečerního This is Home, který se snažil přiblížit, jak místo původu ovlivňuje přístup k lyžování a jeho podobu. Vy jste byl jedním z hlavních účinkujících. Co jste konkrétně ve filmu předváděl?

To byl můj sen. Natáčeli jsme ve Finsku na ulicích, dělali triky na zábradlích. Koncept videa byl, že se ke každému z riderů jede domů a za nimi vyrazí zbytek týmu včetně mě. Domácí jim ukáže, co se tam jezdí, a ostatní se k němu přidají. Moje část se odehrávala v Deštném, kde jsme postavili speciální překážku a natáčelo se tam týden. Já jsem si ale bohužel dva dny předtím zranil koleno a nelyžoval. Můj vstup se omezil na popis prostředí, ve kterém jsem doma. Film vznikal celý rok a záběry pocházejí z USA, Švýcarska, Finska a Česka, konkrétně ze skicentra Deštné v Orlických horách.

Natáčíte vlastní videa svých triků. Jaké máte odezvy?

Odezvy mám našťastí pozitivní. Lidí mají rádi to, co dělám. Teď mám například video projekt se Ši-

monem Bártíkem, který se jmenuje Czech Made. Je to taková série mini videí, která dokumentuje naše lyžování na různých místech. Neodehrává se to vloženo ve snowparku nebo na sjezdovce, ale to, co nám čas a místo nabídnou.

Covidová pandemie poznamenala všechny sportovní podniky. Dopadla na vás také?

Docela hodně zásadním způsobem, a to především finančním. Teď mám za sebou osobně vůbec nejtěžší rok, ale musím se s tím nějakým způsobem poprat.

Je vám třicet. Do kdy byste se chtěl freeski lyžování věnovat?

Záleží na tom, jakým způsobem to děláte. Moje síla není v těch nejtěžších a nesložitéjších tricích, co se dnes dají vidět. Moje síla je ve zkušenostech, způsobu lyžování a v tom, co jsem schopen vymyslet. Jsem s lyžemi sžitý, dokážu vymýšlet a dělat více věcí. U závodních lyžařů ale samozřejmě ten limit existuje. Podle mě není ani věkový, ale spíše výkonnostní. Čím dále více velmi mladých lyžařů už je na vrcholu. V současné době je to brutálně technicky náročné.

Máte nějaké plány?

Rád bych dál lyžoval, protože vím, že mám co nabídnout a jde mi to. Chtěl bych také dokončit film s Šimonem Bártíkem.

Co Dana Hanku ještě baví, kromě lyžování?

Pít pivo. (smích) Kromě ježdění na lyžích a bruslích mě baví hrát na kytaru a také americká auta. ■

Na který svůj trik jste obzvlášť pyšný a jak byste ho popsal?

Nejsem typ, co by se učil trik, který mu moc nejde. U mě to jde všechno krok za krokem, všechno se odvíjí od toho, co už umím, a jdu postupně tam, kam mě to samo vede přirozenou cestou. Mnou vymyšlený trik, na který jsem pyšný, je jakýmsi způsobem rotování. Jmenuje se shifty nebo také „cork 900 double shift“, proslavil mě a je spojován s mým jménem. Obvykle je rotace úplně plynulá a kontinuální. V tomto případě se nohy hodí do protisměru rotace a zbytkem těla se otočíte dál. Nohy necháte za sebou a pak je mrsknete zpátky, což ve vzduchu vytvoří efekt takového seku, kdy spodní část těla jde proti horní části. Je to originální, pro mě přirozené a jsem možná jediný na světě, kdo tento trik dělá.

Co považujete za největší úspěch vaší dosavadní lyžařské kariéry?

Nový pořad o sportu v regionu v jiném světle

Hradecké Salonky spustily nový sportovní pořad Klubovna, v němž moderátoři Jiří Tůma a Jan Kraus, bývalý ligový fotbalista v roli experta, zpovídají v humorném i vážně laděném duchu hosty převážně z východočeského regionu.

••• JIŘÍ PETR, FOTO: IVANA LUKAVSKÁ

„Hradec Králové je sportovní město, máme zde dva prvoligové kluby ve dvou nejoblíbenějších sportech u nás a v našem regionu máme i řadu dalších skvělých sportovců a osobností,“ uvedl Miloslav Bartoň, jednatel společnosti TN Média, do jehož portfolia zpravodajský portál Salonky patří.

Mezi hosty se tak objevili kapitán hokejistů Mountfieldu Radek Smoleňák či hradečtí fotbalisté Adam Vlkanova a Patrik Vízek. A do redakce Salonek dorazil i Petr Fousek, předseda FAČR, při své návštěvě Královéhradeckého kraje.

„Klubovna je logické vyústění našich sportovních podcastů, které jsme začali vydávat v Salonkách.

Jelikož jsme vnímali jejich stoupající oblibu, rozhodli jsme se, že tomu dáme vlastní značku a půjdeme do toho pořádně,“ vysvětlil Miloslav Bartoň.

Klubovna ovšem nebude vítat jen sportovní celebrity z regionu, ale také lidi z nižších pater sportu. Jedním z takových hostů byl Petr Průcha, trenér fotbalistů Nového Bydžova, byť Tarzan, jak se mu přezdívá, si zahrál ligu za Blšany.

„To je jeden ze záměrů, přinést posluchačům z regionu nevšední sportovní i životní příběhy lidí z jejich okolí,“ říká moderátor Jiří Tůma. „A pokud možno i v humorné formě,“ dodal jeden z tvůrců pořadu.

V roli experta se hostů ptá i Jan Kraus, bývalý ligový fotbalista Hradce Králové, Plzně a Zlína, který má k regionu vztah. „Chceme se věnovat východočeskému regionu a představit fotbalisty, hokejisty z hradeckých klubů a další sportovce i z jiného pohledu. Náš pořad se bude věnovat sportu i na nejnižší úrovni,“ uvedl Kraus.

Vtip a humor sportovců

Z prvních dílů zaujaly hlášky Radka Smoleňáka například o tom, jak vyrůstal mezi sestrami. „Pěkně si mě vodily. Vyrůstali jsme v paneláku v jednom pokoji, jedna ségra je starší o čtyři roky, druhá o pět. Byl jsem voprůz a provokátor. Hlavně mladší Verču jsem se snažil nas*at, aby si mě všimla. Starší Marťa byla od rány a jednou mě pěkně zbilá... Ale Verču jsem jednou tak vytočil, že přiběhla s nožem a křičela: Já tě zabiju,“ rozesmál se hokejista.

Kapitán prvoligových fotbalistů Hradce Králové Adam Vlkanova zase prozradil, že má šlechtický původ. „Příjmení vychází z šlechtického rodu, který byl z Vlkanova. Mám tedy modrou krev. Můj děda vždycky, když kouká na fotbal a oni příjmení všelijak skloňují Vlkanovy, Vlkanovovi a podobně, tak ho to šve a nadává, protože to má být jen Vlkanova, odvozené od z Vlkanova,“ uvedl v Klubovně.

Bývalý fotbalista Petr Průcha zase mimo jiné zavzpomínal na své působení v tehdy ligových Blšanech, kde se potkal s brankářem Petrem Čechem. „Setkal jsem se s ním pouze při jedné zimní přípravě. To byl hrozný pavouk. Proti němu se těžko hrálo. Gól jsem mu na tréninku dal jedině tak, že jsem si míč navedl na malé vápno a narval jsem to. Tehdy mu bylo sedmáct a jako brankář byl famózní,“ řekl Průcha.

Klubovna by měla být pořadem zajímavým i zábavným. „Věřím, že naše Klubovna si postupně získá hodně diváků a čtenářů a kromě sportovní zábavy jim ukážeme, že sport je boží. A třeba to přitáhne další sportovce do akce,“ přeje se Miloslav Bartoň. Hodně štěstí pořadu Klubovna popřál i Petr Fousek. „Držím vám palce, ať se vám daří získávat zajímavé sportovní hosty a stoupá vaše sledovanost,“ řekl při návštěvě předseda Fotbalové asociace ČR. ■

PROFESIONÁLNÍ MĚŘENÍ ZRAKU

A APLIKACE KONTAKTNÍCH
ČOČEK ◀

Otevírací doba:
po-pá | 8-18 hodin
so | 9-12 hodin

S. K. Neumanna 901/27, 500 02 Hradec Králové
Tel.: 734 244 698, E-mail: info@optikasova.cz

www.optikasova.cz

TV pořad
Vaření s V1 můžete najít
na www.vzpravy.cz
/porady/varime

SRNČÍ KÝTA NA SMETANĚ S HOUSKOVÝM KNEDLÍKEM

ZPESTŘETE SI VÁŠ JÍDELNÍČEK ZVĚŘINOU A DOPŘEJTE SI MASO PLNÉ VITAMÍNŮ. VÝCHODOČESKÁ TELEVIZE VE SPOLUPRÁCI S HOTELEM STUDÁNKA U RYCHNOVA NAD KNĚŽNOU A JEHO KUCHARĚM PETREM MATOUŠKEM VÁM PŘINÁŠÍ RECEPT NA JEDNU Z TAMNÍCH VYHLÁŠENÝCH SPECIALIT - SRNČÍ KÝTU NA SMETANĚ S HOUSKOVÝM KNEDLÍKEM. NECHTE SE INSPIROVAT!

INGREDIENCIE

NA MASO A OMÁČKU:

800 G SRNČÍ KÝTY / 100 G ŠPEKU / 2 LŽÍČE SÁDLA
2 LŽÍČE OLEJE / 2 VĚTŠÍ MRKVE / 1/2 STŘEDNÍHO CELERU
2 MENŠÍ PETRŽELE / 2 VĚTŠÍ CIBULE / 1 CITRÓN BEZ KŮRY
KORENÍ SVÁZANÉ DO PYTLÍČKU (6 BOBKOVÝCH LISTŮ,
10 KULÍČEK NOVÉHO KORENÍ, 5 KULÍČEK JALOVCE,
1 SNÍTKA TYMIÁNU, ŽLTÁ ČÁST Z KŮRY CITRÓNU)
5 LŽÍČ CUKRU KRUPICE / 75 ML OCTA / 2 LŽÍČE PLNOTUČNĚ
HOŘČICE / 250 ML SMETANY / SŮL A PEPŘ

NA HOUSKOVÝ KNEDLÍK:

500 G HRUBÉ MOUKY / 10 G DROŽDÍ / 50 ML VLAŽNÉHO
MLÉKA / 1 ROHLÍK / 1 VEJCE

Srnčí kýtu nejdříve očistíme od přebytečných blan. Zbytky určitě nemusíme vyhazovat a můžeme je třeba použít do vývaru. Poté si maso rozdělíme na dvě části podle toho, kde se nám dělí svaly, a pak ještě jednou, takže máme připravené čtyři čtvrtky a můžeme je prošípkovat špekem. Tenkým nožem si do masa uděláme

díry, zvětšíme je prstem a zasuneme špek. Vždy je důležité, aby byl špek prochládý, protože díky tomu dobře drží svůj tvar a způsobí, že se nám s ním bude dobře pracovat. Maso pak důkladně osolíme a opepříme.

Ve větším kastrolu si rozpustíme sádlo a přivedeme ho do teploty, až se začne z hrnce kouřit. Teprve pak do něj vložíme maso a zprudka ho orestujeme ze všech stran, až do zlaté kůrčičky. Krusta na srnčí kýtě zabrání tomu, aby z ní utíkala šťáva, a maso zůstane šťavnaté.

Mezitím, než maso vytáhneme a odložíme, si rozkrájíme špek, kořenovou zeleninu a cibuli. Klidně na hrubší kousky, protože pak celou omáčku stejně rozmixujeme. Nachystáme si také pytlíček s kořením. To kvůli tomu, abychom později nemuseli kuličky nového koření po jedné vytahovat z omáčky. Pak do hrnce nejdříve dáme kořenovou zeleninu, protože se dělá delší dobu. Restujeme dozlatova, přidáme cibuli i špek a znovu restujeme dozlatova. Ještě přidáme citronovou kůru, odřízneme jen žlutou část, která nám omáčku krásně provoní. Kyselou bílou část odstraníme a citron s kůrou vložíme do hrnce.

Následně si připravíme karamel pro základ. Zeleninu si v hrnci dáme na stranu a uděláme si volný prostor, kam nasypeme cukr, a necháme ho chvilku zkaramelizovat. Omáčku nám osladí a dá jí další chuť. Až nám cukr začne zlátnout, trochu ho podlijeme, aby se nespálil, promícháme, přidáme hořčici, krátce zarestujeme a pak už jen zalijeme vývarem. Až se nám omáčka začne vařit, vložíme pytlíček s kořením a pak maso. Přikryjeme pokličkou a dusíme doměkka, což může trvat dvě až čtyři hodiny.

Výrobu houskového knedlíku zahájíme tak, že si všechny suroviny dáme do misky. Pokud chceme, aby nám droždí určitě vzešlo, můžeme přidat špetku cukru. Poté vše smícháme a hněteme v robotu nebo mixérem. Je-li těsto moc husté, přidáme trochu mléka. Mezitím si rozkrájíme rohlík na kostičky a až bude těsto krásně kypré a nebude se lepit, zapracujeme rohlík dlaní rukou do těsta. Je to lepší, abychom rohlík nerozředili. Těsto pak necháme vykynout a odpočinout. Později si vykynuté těsto na pomoučené pracovní ploše rozdělíme na dva knedlíky, které dáme vařit do vody. Z každé strany by se měly dělat deset minut. Jakmile knedlíky vylovíme, okamžitě je propícháme.

Z hrnce s omáčkou a masem vyjmeme maso, necháme ho odpočinout a doděláme si omáčku, kterou v mixéru rozmixujeme a vrátíme ji zpět do hrnce. Omáčku není potřeba zahušťovat, stačila zelenina. A je to bezlepkové. Přidáme jen smetanu, aby kýta byla opravdu na smetaně, a můžeme servírovat. ■

Zalyžuj si celý den

VE SKIAREÁLU MALÁ ÚPA

za **699,-**

Kup to
hned >
NA KUPTOVAKCI.CZ

VOUCHER
NA CELODENNÍ
SKIPAS

Kup to
v akci.cz

Host by měl odcházet s pocitem, že zážitek byl lepší, než očekával

Za měsíc to budou dva roky, co jste v Hradci Králové mohli začít objevovat kousek Itálie. Kde že je to místo? Ve druhém patře obchodního centra Aupark. Tam se totiž rozkládá rodinná italská restaurace Panoramico – pizza, pasta, grill, kterou si otevřeli manželé Tomáš a Jiřina Příbylovi. „Byl to vždycky náš sen a ve chvíli, kdy se naskytla příležitost, jsme si ho splnili,“ líčí majitelé podniku. Hosty chtějí rozmazlovat nejen poctivou a autentickou italskou kuchyní, moderně prezentovanou a které nelze odolat, ale také příjemným prostředím s fascinujícím večerním výhledem na Gočárovu třídu.

Je pravda, že pro rozjetí byznysu v gastronomii si manželé, kteří se po letech strávených ve velkých korporátních firmách rozhodli zrealizovat v něčem vlastním, nemohli vybrat horší dobu. Uplynul jen týden od otevření restaurace v březnu 2020 a museli ji zavřít kvůli covidovým opatřením. „Obecně se říká, že když otevřete restauraci, trvá to dva roky, než si všechno sedne a lidé si na ni zvyknou. My už tady sice dva roky jsme, ale stále jsme v podstatě na začátku,“ poukazuje Tomáš Příbyl na zálužnost dnešní doby.

S nepříznivou situací v jednom z pandemií nejpostiženějších oborů si ale poradili. Museli. Nic jiného jim ani nezbývalo. A zvládli to! „Soustředili jsme se na rozvoz jídel i výdejní okénko a dnes už

můžu říct, že to máme úspěšně za sebou,“ ohlíží se za turbulentním vstupem na hradeckou gastro scénu. Právě rozvozná služba vytvořila Panoramico zajímavý okruh zákazníků, kteří restauraci podřezali v té nejhorší době, a ta na oplátku tento způsob, jak dostat jídlo k zákazníkovi, nechává ve své nabídce i nyní. I když už objem rozvozu není takový jako v lockdownu.

Chcete-li se ale opravdu naladit na italskou vlnu, příjemně si posedět, ochutnat kvalitní jídlo a zapít jej neméně kvalitním vínem, musíte Panoramico navštívit osobně a nejlépe v klidu večer. „Každý člověk přichází do restaurace s nějakým očekáváním a za nás by z ní měl vždycky odejít s lepším pocitem, než sám čekal,“ rází Příbylovi takové

svoje motto. „Možná zní jednoduše, ale je za ním obrovský kus práce a hlavně je zavazující udržet ho dlouhodobě,“ zdůrazňují manželé.

Podle nich nelze vypíchnout jen jednu věc (mysleno jídlo), ale je tu celý soubor věcí, kde roli hraje vstřícná obsluha, hezké prostředí i celková atmosféra podniku. Je to tak, že hosté by si z restaurace měli odnést komplexní zážitek, kvůli němuž se do ní budou rádi vracet. „Samozřejmě jídlo hraje hlavní roli, a proto pečlivě hlídáme kvalitu surovin, aby všechno, co se objeví na talíři, bylo sto procentní,“ doplňuje Tomáš Příbyl. Právě italská kuchyně mu je tím velmi sympatická, že je postavená na originálních a kvalitních surovinách a relativní jednoduchosti. Spoustu věcí dováží přímo z Itálie a většinu dodavatelů znají osobně.

Se ženou mají provoz podniku rozdělený tak, že on má na starosti kuchyňskou část, jídelní lístek a nákup zboží. Zatímco manželku baví práce s lidmi, takže se věnuje týmu servisu a baru. Jejich společná parta čítá šestnáct zaměstnanců na hlavní pracovní poměr a brigádníky, kteří posilují tým v časech, kdy je v restauraci větší frekvence hostů. „To, že s námi naši lidé zůstali i přes covidovou dobu, je pro nás velmi důležité a my jim za to děkujeme,“ cení si oba přístupu svých zaměstnanců.

Co se týká kuchyňského řemesla, už řadu let spolupracuje se šéfkuchařem Markem Rauvolffem, který je jeho externí odborný konzultant. Vařil ve vyhlášených restauracích a má zkušenosti ze zahraničí. Přímou v kuchyňském království Panoramica má Tomáš Příbyl nejbližší parťáky ve svých šéfech jednotlivých směn Danovi a Vláďovi. „Nikdy se snad neshodneme, ale v tom je právě asi to kouzlo. Někdo do toho dává víc kreativity, někdo víc zkušeností. To poslední slovo můžu mít ale naštěstí já,“ usmívá se a dodává, že jde o jakési kreativní tvůrčí procesy, jejichž výsledky stojí za to.

Jídelní lístek mění vždy dvakrát do roka, podle letní a zimní sezony. Kromě toho se však restaurace snaží večerní menu zpestřit různými zajímavými akcemi, kdy připraví výběr čtyř až pěti italských jídel odpovídajících danému období. Ochutnat tak třeba můžete pokrmy z menu dýňového, chřestového, zvěřinového, dělají se různá masa, steaky nebo v létě přicházejí na řadu provoněné lahůdky z grilu. Nechybějí ani obědová menička. Aby ale lidé nemuseli jíst každý den špagety nebo lasagne,

naservírují vám i v italské restauraci českou klasiku a minutky. „Snažíme se to vytvořit co nejpestřejší, aby si každý vybral,“ doplňuje Tomáš Příbyl.

Ale víte, na čem si budou ujíždět vaše chuťové buňky pouze v Panoramico a nikde jinde? Odpověď je pinsa, starší sestra pizzy. „Pizzu u nás děláme samozřejmě taky, v tradiční italské peci, má svoji úroveň, ale navíc tady máme pinsu, což je varianta římské pizzy,“ poukazuje na alternativu za klasiku. Pinsa v Čechách není moc rozšířená. Rozdíl je v těstě, které se vytvoří z kombinace směsi pšeničné, rýžové a sojové mouky. Pojme dost vody, dlouho kyně a tvoří je hodně nadýchané. „Díky tomu je pinsa na povrchu křupavá a uvnitř vláčná. Je lehčeji stravitelná a zdravější,“ popisuje Tomáš Příbyl. Lidé na ni ještě nejsou zvyklí, ale ochutnávají a každý měsíc se jí prodá víc.

Takovéto zajímavé a nové věci přímo z Apeninského poloostrova, jako je například pinsa, plánují v Panoramico přinášet i do budoucna, aby Hradečákům obohatili gurmánskou scénu. Ti už si zvykají do restaurace chodit, ačkoliv občas se diví, že tak krásný podnik se nachází v obchodáku. „Já jsem se na prostor dlouho díval už od otevření Auparku. Byl prázdný, nevyužitý, takové smutné místo a přitom tak krásné. Dlouho jsme pak vyjednávali o podmínkách, ale myslím, že koncept dává smysl a je oboustranně výhodný,“ nevidí Tomáš Příbyl překážku v umístění a naopak symbiózu s obchodním centrem vítá. Restaurace je otevřena každý den od 10 do 21 hodin, v pátek a sobotu o hodinu déle. „Veškerou naši energii věnujeme tomu, abychom nyní doladili detaily a ve všem fungovali na sto procent, protože restauraci chceme mít takovou, do jaké bychom sami rádi chodili,“ říkají na závěr manželé Tomáš a Jiřina Příbylovi, kteří by rádi lidem dopřáli možnost užít si kousek Itálie v Hradci. ■

Dárek pro čtenáře!

Uložte-li si čárkový kód z této stránky do aplikace typu Stocard nebo Portmonka, případně přinesete únorový magazín Salonky, získáte v restauraci slevu na 10 %, a to vždy každý den od 15 hodin.

225278494037

Miluji výslechy

☛ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Vystudoval sice pedagogickou fakultu, ale nakonec si splnil svůj dětský sen – stal se kriminalistou. Jan Lomnický, který v této pozici působí v Hradci Králové, je však znám také jako policejní vyjednávač. Tuto nesnadnou a zodpovědnou práci, při níž je potřeba značná dávka trpělivosti, vykonává už téměř čtvrt století. „Vyjednávač patří k nejkreativnějším specializacím. Měl by být trpělivý, flexibilní, kreativní, v dobré fyzické i psychické kondici a hlavně, musí být týmový hráč,“ řekl.

Na úvod se nemohu nezeptat: Co vás přivedlo k policii? Co bylo tím iniciačním momentem?

Dá se říci, že se mně od malíčka líbily francouzské filmy s Belmondem či Delonem, kteří v nich hráli policisty. Už jako malý kluk jsem se chtěl stát akčním policistou, což ve mně zůstávalo až do studentských let. Když jsem pak studoval pedagogickou fakultu v Hradci Králové, velmi mě začala zajímat trestná činnost dětí a mládeže i trestná činnost páchaná na této věkové skupině. Zvažoval jsem, zda budu učit nebo se dám k policii a budu se zabývat právě touto problematikou. Při roční vojenské službě jsem měl dost času si to promyslet. Můj spolužák z gymnázia, s kterým jsem se stýkal, v té době pracoval na kriminále. Vyhodnotil jsem to tak, že to zkusím.

V jakém oddělení jste začínal?

Na začátku srpna 1990 jsem jako vysokoškolák s doktorátem nastoupil ještě k tehdejšímu Sboru národní bezpečnosti s perspektivou, že budu pracovat na kriminále. To byla ale jen moje představa. Staršími kolegy mně bylo doporučeno, abych absolvoval základní kolečko s tím, že jsem začal v ulicích na hlídkové službě, což se mi ihned zalíbilo, i když jsem stále toužil být kriminalistou. V divoké době 90. let jsme řešili různé potyčky, rvačky a podobně. Bylo to zajímavé, kreativní a dobrodružné. Po čase, v roce 1991, jsem ale stejně zakotvil u kriminální služby v Pardubicích.

V jednom rozhovoru jste řekl, že jste především kriminalista a detektiv. V čem se tyto profese liší?

Kriminalista vyšetřuje a objasňuje protiprávní jednání. Pro svoji práci čerpá z různých disciplín, jako jsou psychologie, psychiatrie, sociologie a především právo. Detektiv je vyškolená specializovaná osoba, která pátrá, vyšetřuje, získává poznatky a informace o pachateli za účelem odhalení zločinu. Kriminalista je širší pojem a já jsem detektiv, tedy operativce na problematice násilné trestné činnosti, jako jsou vraždy, loupeže, únosy a podobně. Kriminalisté se po svých specializacích navzájem doplňují, tvoří základ kriminalistického týmu. Pouze

tým je totiž předpokladem k úspěšnému řešení jednotlivých kauz a každý v něm má svou profesionální i sociální roli.

Přesto jste znám především jako policejní vyjednávač. Co zahrnuje tato profesní disciplína?

Policejní vyjednávač je užší specializace a může pocházet z různých policejních součástí. Historicky se osvědčilo, že z kriminalistů jsou poměrně úspěšní vyjednávači, protože dnes a denně komunikují s podezřelými a pachateli a přesvědčují je, aby se nějakým způsobem postavili k trestnému činu, aby hovořili pravdu. Musí mít na určité úrovni komunikační dovednosti a přesvědčovací schopnosti, aby dosáhli svých cílů.

Proč jste si vybral právě tuto cestu?

Už na kriminální službě v Pardubicích si velitel všiml, že moje komunikace s lidmi je trošku jiná než ostatních kolegů. Když někde vznikla nějaká krizová situace, poslal tam mě. Vždycky jsem se snažil v těchto situacích s každým domluvit a začalo se mi tehdy na kriminále říkat Kazatel. Musím říci, že miluji výslechy. Dozvíím se při nich spoustu informací a snažím se je kombinovat tak, abych dosáhl svého cíle a dozvěděl se pravdu, která je pro mě zásadní.

Jak dlouho se jí věnujete?

V roce 1997 se v policii začaly konat čtrnáctidenní specializační kurzy vyjednávání. Absolvoval jsem ho v roce 1998. Tehdy jsem pochopil, že tato profese není jen o přesvědčování, ale i celkově o komunikačních dovednostech, které je třeba nastavit a použít tak, aby vyjednávání bylo úspěšné. Pokračoval jsem v dalším vzdělávání formou inovačních kurzů. Potkal jsem v této souvislosti spoustu velice zajímavých kolegů ovládajících velmi dobře komunikační dovednosti. Proto jsme po absolvování kurzu vytvořili takovou kompaktní skupinu vyjednávačů a jsme v neustálém a úzkém kontaktu. Vše, co jsme zažili při rozmanitých policejních akcích jako vyjednávači, spolu konzultujeme a vyměňujeme si své zkušenosti. Na každém krajském ředitelství v republice vznikl v roce 2002 stálý vyjednávací tým, který tvoří pět až patnáct policistů. V Královéhradeckém kraji je v současné době aktuálně dvanáct vyjednávačů.

SALONEK

Hynek Šnajdar

Suhej měsíc

V konzumaci alkoholu prý patří Češi a Moravané ke špičce v evropském kontextu. Důvodů, proč se napít, je nepřeberné množství. Jsou to většinou rozmanité oslavy jako narozeniny, svátky, křtiny a také po pohřbech se zapíjejí nebožtíci. Covidová pandemie požívání alkoholu trochu změnila v době, kdy byly zavřené hospody, restaurace, kavárny a bary. Pilo se totiž doma. V obchodících se nakoupilo a doma spotřebovalo.

Bude to už pátý rok, kdy jsem si dal vždy v únoru na měsíc a někdy i více pauzu s tím, že jsem nepozřel ani kapku alkoholu. Mnozí se mě ptali, proč to dělám nebo jestli jsem členem facebookové skupiny Suhej únor. Přiznám se bez mučení, že jsem o ní tehdy neměl ani tušení. Prostě jsem si ten měsíc zvolil bez

ohledu na to, zda platforma strážlivosti existuje či ne. Chtěl jsem to zkusit a ověřit si svou vůli. Nečekal jsem žádné abstinenci příznaky, protože alkoholu holduji s mírou, a ty se také vůbec nedostavily. Naopak jsem se po týdnu cítil svěží, neunavený, lépe jsem spal a zdálo se mně více zajímavých snů.

Naštěstí okolí mých přátel mě nehecovalo, ať se na to vykašlu, že to přece nemá žádný smysl. Jen v oblíbené hospůdce, kam čas od času rád zajdu, abych se setkal s blízkými kumpány, se nechal slyšet můj kamarád Tom a se svým specifickým smyslem pro humor mně řekl: „Když nepiješ pivo, tak rum můžeš, ne?“ V letošním roce jsem se rozhodl, že měsíce prohodím a začnu abstinovat už začátkem ledna. Má to své důvody. V polovině února mám totiž výstavu ve Valašském Meziříčí a vernisáž bude zcela jistě doprovázena tamní legendární a lahodnou slivovicí. „Tož ogare, daj si štamprlu,“ bude znít skutečně často. Kdybych Valachům řekl, že mám suchý únor, pravděpodobně by mě vyhnali z města.

Leden uplynul jako příslovečná voda, já se cítím dobře a budu abstinovat do 10. února. „Hynku, přestat pít ze dne na den není pro organismus dobré. Je to šok a může to mít neblahé zdravotní následky,“ upozornila mě moje hradecká kamarádka Andrea. Když mě dosud neskolil covid, tak snad můj organismus abstinencí nijak závažně neutrpí. Přiznám se ale, že se těším na ten rituál, až otevřu lahev krásné suchého a voňavého červeného vína. Ale až po datu ukončení abstinence.

Milí čtenáři, pokud nejste abstinenti a zvažujete „očistec“, vřele doporučuji. A je úplně jedno, jaké roční období k tomu zvolíte. Je to však jen na vás. Budeme ale rádi, když i nadále budete číst s chutí Salonky. A nemusíte se při tom nijak omezovat, právě naopak. Stojí za to! ■

Jakými vlastnostmi a dovednostmi musí vyjednaváč disponovat?

Vyjednaváč patří k nejkreativnějším specializacím. Měl by být flexibilní, to znamená umět se přizpůsobit všemu, co v krizové situaci nastane. Dále trpělivý, velice kreativní, umět si poradit a reagoval na každý podnět, v dobré fyzické i psychické kondici, musí to být týmový hráč, protože ideálně se vyjednáává v týmu řízeném koordinátorem. Já jsem v současné době koordinátorem týmu královéhradeckých vyjednaváčů a jsem zodpovědný za jeho činnost.

Veřejnost zná tuto práci spíše z různých filmů a seriálů krimi povahy, kdy člověk stojí v okně či na střeše a chce skokem spáchat sebevraždu. Můžete prozradit, co se snažíte udělat, abyste ho od tohoto úmyslu odradili?

Jak už jsem řekl, důležitá je psychická vyrovnanost vyjednaváče, aby byl schopen krizovou situaci, kdy chce někdo například spáchat sebevraždu, zklidnit a stabilizovat, což je účelem vyjednávání. Cílem je, aby člověk v rámci komunikace nastavené vyjednaváčem od svého úmyslu upustil. Je tedy nutné, aby vyjednaváč uměl i naslouchat, aby zjistil, co člověka k jeho činu vede, proč to chce udělat a podobně. Vyjednaváč musí zkusit navázat komunikaci i s člověkem, který komunikovat nechce.

Jsou vaše přesvědčovací metody úspěšné?

Náš tým se schází minimálně jednou za čtvrt roku a všichni si při tom vyměňujeme zkušenosti, radíme se o dalších postupech, vyvíjíme to, co se povedlo, ale mluvíme i o tom, co bylo špatně, kde jsme udělali chybu a co se už nesmí opakovat. Nedomáhu se tedy přesně říci, zda jsou moje přesvědčovací metody úspěšné, protože jsou to naše týmové metody, které ale zatím úspěšné byly. Může se ale náhle stát to, že člověk, který se chce zabít, s námi chce mluvit, ale pak najednou zareaguje jinak a sebevraždu spáchá.

Pokud by i přes veškerou vaši snahu došlo k tragické události, jak byste se s tím vyrovnával?

V republice, kde je stabilně zhruba 140 vyjednaváčů, se mnohým z nich něco takové přihodilo. Ptáme se jich, jak se s tím srovnávali. Každý je ale jiný a záleží na jeho nastavení. Někdo skončí, jiný jde dál a chce na sobě pracovat, aby se to neopakovalo a naopak se mu povedlo člověka zachránit. Pracujeme s lidskými životy a naše chyby mohou vést k fatálním koncům. Proto se snažíme na sobě pra-

covat a tyto věci odvracet. Naštěstí mně osobně se to zatím nestalo. Kdyby se to ale stalo, určitě bych si asi v tu chvíli řekl, že jsem k ničemu.

Vzpomenete si na případ, který vám uvízl v hlavě?

V minulém roce v Hradci Králové jedna starší paní chtěla skočit z jedenáctého patra panelového domu. Byla to z jejího pohledu jakási bilanční záležitost, kdy si vyhodnotila svůj život ve smyslu, že je tady už dlouho, nikdo ji nepotřebuje a nechce, aby se o ni někdo staral. Přitom to byla paní, která společnosti něco dala a nějaké hodnoty za svůj život vytvořila. Na místě jsme byli čtyři vyjednaváči. Paní stála na kraji parapetu, držela se pouze rukou sloupku okna a hrozilo, že udělá jeden špatný pohyb a zřítí se dolů, aniž by se pro to definitivně rozhodla. Tehdy jsem se k ní dostával zevnitř bytu kuchyní, ale ona nechtěla, abych se k ní přiblížil. V duchu jsem se modlil, aby z parapetu nespadla. Říkal jsem si, jestli se nám nepovede ji zachránit, bude to velká chyba. Přesvědčování trvalo přes dvě hodiny a nakonec se nám povedlo ji od sebevražedného činu odvrátit.

Je možné popsat pocity, když se vám podaří někomu zachránit život?

Když se to povede, nabije vás to, je to motivace, posílí vás to do další činnosti a dalšího vyjednávání. Zachránit někomu život je velmi pozitivní událost.

Přibývá v dnešní poměrně hektické době kritických okamžiků, kdy je vás přímo na místě potřeba?

V průměru každý měsíc je potřeba vyjednávání,

počty se ale různí. Jeden rok je potřeba vyrazit k šestnácti případům, v dalším roce třeba jen ke třem. Nedá se to předpovídat. Tím, že se vyjednávání systematizuje, získává pevnější strukturu. Policejní hlídky, které jsou na místě jako první, jsou v krizových situacích stále více komunikačně obratnější a dokážou zvrátit třeba sebevražedný úmysl ještě předtím, než na místo vyjednaváč dorazí. Také zdravotníci si často vědí rady. Koordinace, součinnost a schopnost krizové komunikace přináší své ovoce. Jinak z obecného pohledu krizových situací jde asi v osmdesáti procentech o demonstraci úmyslu sebevraždy, pak následují situace, že se někdo doma nebo někde jinde zabarikádjuje, dále jde o únosy či zadržování rukojmích.

Jako detektiv a kriminalista pracujete také na vraždách, loupežích a podobně. Nosíte si práci domů, nebo jste schopen se od ní v soukromí odtrhnout?

Když jsem byl před více než třiceti lety na hlídkové službě, po práci jsme zaklapli skříňku s uniformou a odcházeli s čistou hlavou. Na kriminálce jsem už přemýšlel, jak případ vyřešit, takže se od toho nedá úplně odtrhnout. Nemyslet na případy prostě nejde, honí se vám to v hlavě, v noci se i někdy dokonce budíte a k případu se opakovaně vracíte.

Jak vaši práci vnímá rodina?

Manželka je také policistka, má pro moji práci pochopení a v tom mám obrovskou výhodu.

Jak se od náročné práce odregováváte, jak relaxujete? Co rád děláte ve volném čase?

Volný čas si člověk musí najít. Pracovní činnost poldy je na prvním místě a abych tu profesi zvládal, je třeba se někdy odregovat. Chovám psy, protože pes je výborný přítel. Snažil jsem se také restaurovat starý nábytek, což je velmi zajímavá činnost, která vás spolehlivě odvede od rozmanitých starostí. Mám rád motocykly, jezdil jsem rád na chopperu, ale od toho jsem už upustil. Co mě ale stále drží, je muzika. Jsem heavy metalový bubeník, máme svoji kapelu. Každý den si sednu za bicí a něco si zahrám, hlavně staré pecky od kapel, jako jsou Accept, Iron Maiden, Judas Priest, Kiss, Deep Purple a dalších legend. To mě hodně baví. ■

UFFO TRUFINOV
WWW.UFFO.CZ

VIRTUÁL. RITUÁL.

JAN MOCEK

KOPRODUKCE:

DIVADLO ARCHA
A SIXHOUSES

ORIGINALNÍ
GAMINGOVÁ
PERFORMANCE,
JEŽ DIVÁKY
PŘIVÁDÍ DO
PARALELNÍHO
SVĚTA ONLINE
VIDEOHER.

UFFO / ČTVRTEK

10. 2.
19:00
HODIN

U bigbítu se nestárne

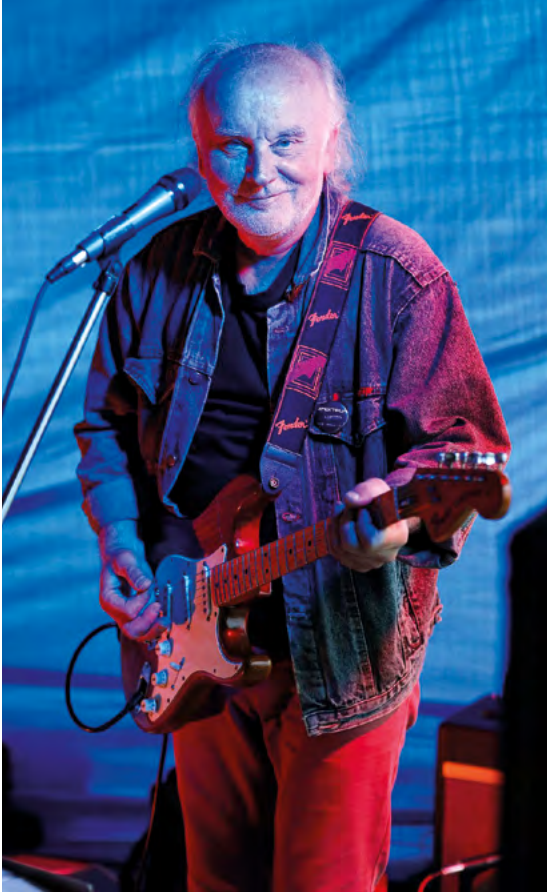
Není to tak obvyklé, skoro by se dalo říci, že je to velmi ojedinělé, aby regionální kapela působila na české rockové scéně dlouhé půlstoletí. Takovou formací je dnes už legendární Spektrum z Hradce Králové, která rozhodně nepomýšlí na konec kariéry a hodlá v ní i nadále pokračovat. „Mám pocit, že má ještě něco přijít. Pro nás je důležité, abychom se viděli a drželi jsme hudebně i lidsky pohromadě,“ řekl Salonkám ke vstupu do další padesátky její zakladatel a kytarista Jiří Kubát.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV JIŘÍHO KUBÁTA

Pět dekad na rockové scéně moc nevnímá, protože mu připadá, že to není zase tak dlouho. „Padesát let uteklo, energie se naštěstí neztrácí, na hraní se stále těšíme a máme ho rádi, jinak bychom určitě nepokračovali. A navíc, v muzice se toho za tu dobu tolik nezměnilo. Přestože přišla nová vlna a další styly, pořád se hrají Hendrix, Cream a končí to u kytar. Ať máš jakoukoli kytaru, stejně skončíš u Fendera,“ směje se zakladatel hradecké kapely, kterého k hraní přivedla tehdejší doba.

Podle něj to ani jinak nešlo. Stačilo prý, aby se o někom vědělo, že má doma elektrickou kytaru. V té době Jiří bydlel v Dukelské ulici a v bytě o patro výš na ni soused hrál. Kromě toho si vyrobil zesilovač a hlavně booster, kterým vytvářel různé zkeslené tóny. „Jednou jsem šel domů ze školy, bylo mně asi tak dvanáct let, a slyšel jsem to na schodech. Bylo to tak magické, že jsem si řekl: Tohle budu dělat. Byl to možná takový iniciační okamžik. Každopádně v té době jsme hodně sháněli desky, muzika nás brala a často jsme o ní mluvili,“ vzpomíná kytarista. Už tehdy přes o pět let staršího bratra, rovněž kytaristu, vnímal hradeckou hudební scénu a tamní muzikanty z druhé poloviny 60. let. „My jsme už nastupovali jako další vlna, zahajovali jsme sedmdesátá léta a vykrádali jsme ta šedesátá,“ vrací se do dávné minulosti.

A za jakých okolností vznikla skupina Spektrum a proč má tento název? Kluci se dali dohromady

v osmé třídě základní školy a hrál s nimi kamarád Karel Kratěna, který měl doma zesilovač a repro bedny. Kromě toho měli dobrého učitele na hudební výchovu, jenž jim nabídl, že hodinu před vyučováním mohou ve škole zkoušet. Na konci osmé třídy tam měli první vystoupení. Později, v roce 1972, udělali přehrávky. Název Spektrum měl základ ve fyzice, kdy viděli barevnou fotografii znázorňující rozklad světla hranolem. Podobný snímek použila na obal své desky The Dark Side of the Moon skupina Pink Floyd. „To spektrum barev se nám líbilo a název naší kapely byl na světě,“ vysvětlil Jiří.

Na samém začátku v první přehrávkové kapele hrálo pět lidí. Na baskytaru Olda Kopecký, na varhany Petr Štěpánek, na bicí Robert Keller a na kytaru Jiří Kubát. Za celou dobu existence se v kapele vystřídal asi dvacet lidí. Hradečtí rockeři zkoušeli se svolením pana faráře v místnosti nad sakristií v kostele na Pražském Předměstí, potom ve škole v ulici U Koruny a taky doma. Nějaký čas mohli zkoušet i v domě na Střelnici, kde později

pravidelně hráli. Kapela se zaměřila na interpretaci skladeb tehdejších ikon, jako Beatles, Deep Purple, Carlos Santana či Jimi Hendrix. V té době se naplno rozjížděla normalizace a Hradec byl hodně „rudé“ město. Přesto Spektrum naštěstí nepostihly žádné vážnější problémy nebo obvyklé zákazy.

Jak vzpomíná kytarista Spektra, ředitelem Střeláku byl tenkrát jistý pan Krebs, který byl komunist, a jak známo, komunisti slyšeli na peníze. Ředitel viděl, že na koncerty kapely chodí velké množství lidí, každý týden jich přišlo i dvanáct set, a to bylo pro něj podstatné. „Potřebovali jsme si koupit aparaturu a vybavení, proto jsme se rozhodli, že budeme hrát v kulturáku v Černožicích, kde nám za hraní nabízel 1000 korun, kdežto na Střeláku jen čtyři stovky. Řekli jsme to Krebsovi a on nám oznámil, že nám ty peníze dá taky. Tak jsme tam zůstali,“ připomíná Kubát. Spektrum už byla hradecká značka a kapela začala vyjíždět mimo město.

Hrála například v brněnském Semilasu, ale také třeba v Chebu a na mnoha dalších místech. Tenkrát se nic moc nedělo, takže když přijela kapela, o diváky nebyla nouze a fanoušci byli natěšení. Nedlouho po jejím vzniku docházelo k personálním změnám a dokonce ke změně názvu, když musel Kubát narukovat na vojnu. „Kluci hráli ve třech bez kytary a nazvali kapelu Fragment, patrně proto, že jsem byl na vojně, takže jakýsi fragment toho původního Spektra. Hráli hodně vlastní věci, kapela fungovala dál a nespádl řemen. Když jsem se vrátil, hráli jsme zase společně pod názvem

Spektrum,“ řekl. Ani pozdější „personální“ změny Spektem neotřáslly a nenastalo nikdy žádné období nečinnosti.

Na začátku 80. let kapela hrála ve třech a bylo to velmi šťastné období. Zaměřila se na interpretaci tehdy v Československu se rozjíždějícího jižanského rocku, který ve světě proslavily kapely ZZ Top, Steve Miller Band nebo také skvělý a legendární americký bluesman Johnny Winter. Aby to nebylo všechno, ve skupině se objevil hradecký jazzový flétnista, saxofonista a zpěvák Martin Brunner, což mělo také vliv na hudební směřování Spektra. „Orientovali jsme se na vlastní věci a s flétnou to bylo hodně zajímavé. Martin je sice jazzový hráč, ale má bigbítovou duši. Naše muzika byla velmi nabitá a měla spoustu neuvěřitelné energie,“ prozradil Kubát.

Hudební scéna se v průběhu dalších let proměňovala. Přišla nová vlna, která se v tvorbě kapely v náznamech objevovala, ale punk ji zcela minul. I velké plochy a roviny a la Yes nebo King Crimson je nechaly chladnými. Hradečtí rockeři šli stále svou vlastní cestou mimo probíhající trendy a přišly také zaslužené úspěchy. Kapela Spektrum obsadila druhé místo na přehlídce Broumovská kytara, zvítězila na soutěžních rockových přehlídkách v Příbrami a Ústí nad Orlicí. „S příbramskou přehlídkou je spojená úsměvná historka, kdy po cestě tam jsme dostali smyk a na silnici udělali hodiny, naštěstí se nic nestalo. Když jsme tím úsekem později opakovaně projížděli, vždycky někdo řekl: Nevíš, kolik je hodin?“ směje se Kubát. Kapela

hrála také na celorepublikovém Beat Salonu, kde skončila druhá, a zúčastnila se i Rockového maratonu v Praze. „Musím říci, že to všechno šlo samo a nebylo nijak namáhavé těchto výsledků dosáhnout,“ myslí si kytarista.

Spektrum nehrálo jen převzaté fláky, ale věnovalo se i vlastním skladbám s texty o životě. Ty pro ně psal Honza Bílek, který hrál v Divadle Drak a dnes je členem Klicperova divadla. V této souvislosti dal Kubát k lepšímu kousek textu ze skladby Elektrický kovboj. „Jsem vojetej auťák, jsem zaseknutej kolt, pelichám jak kůže pod postelí, kde to jde, tak tam mě bolí...“ Když začalo tak zvané tání, přestože pád komunistického režimu byl ještě v nedohlednu, proboujvalo se Spektrum na pražský Rockfest 87, kde hrála řada známých českých kapel. Na Rockfestu vyšel vinyl, kde bylo dvanáct skladeb. Každá kapela včetně Spektra tam měla jednu. Přehlídky se sice konaly, ale pro kapelu bylo vždy důležitější živé hraní a kontakt s publikem než konfrontace s ostatními kapelami na festivalech. Soutěživost v tomto směru Kubátovi připadá stejně zbytečná jako posuzování poroty, kdo je lepší.

Rockfest byl do určité míry účelový festák, kdy bolševik sice umožnil spoustě kapel z celé republiky si oficiálně zahrát na jednom místě, ale zároveň opět zavřel dveře před nepohodlnými kapelami, jako třeba The Plastic People of the Universe. „Samozřejmě je to pravda. Nebudu hledat nějaké výmluvy, asi jsme to v té době tolik nevnímali. Nikdy jsme ale nehráli žádné skladby oslavující režim, ne-

jezdili na festivaly Politické písně a podobně,“ upozorňuje hradecký muzikant, který poznamenal, že kapela až do dneška hraje stejným stylem a repertoár má složený ze skladeb, k nimž mají členové vztah. „Naplnit sál není zas tak obtížné, ale naplnit ho dobrou a kvalitní muzikou je fakt těžké,“ tvrdí Jiří a věří, že i přes padesátiny ještě něco přijde.

Muzikanti zkoušejí každou středu, hrají, chodí na pivo a pořád mají o čem diskutovat. Spektrum je aktivní a v dalších padesáti letech je hlavním plánem vydržet. „Manželka mého kamaráda mu jednou řekla: Až ti ta puberta skončí, tak tě odvezu do Kuklen (hřbitov, pozn. redakce). Tím chci říct, že u bigbítu se nestárne, je tam stále plno energie,“ usmívá se Kubát. Spektrum pochází z „provinčního“ Hradce Králové, což mu tak trochu znemožnilo úspěšný celorepublikový rozlet na rozdíl třeba od pražských kapel Blue Effect či Pražský výběr. Kubát se však domnívá, že jim nemají co závidět.

Podstatné pro něj jako muzikanta je, že cítí nějakou odezvu. Jestli mu ji dá pět nebo pět tisíc lidí, je mu jedno, a neví, zda by byl šťastnější. „Ani bych nemohl vylézt na ulici, protože bych neměl klid, a o to moc nestojím. Prostě, jak kdysi řekl americký filmový režisér Woody Allen, všichni dělají všechno pro to, aby byli slavní, a když slavní jsou, tak dělají všechno pro to, aby je nikdo nepoznal,“ dodal kytarista Jiří Kubát, který v rámci půlstoletí hudební činnosti hradeckého Spektra vzkazuje fanouškům, aby na kapelu nezapomněli, drželi se a přišli na její koncert. Spektrum totiž stále hraje a hodlá v tom pokračovat! ■

Spektrum 1972

Divadlo a filharmonie zahrají ke 100 letům Jana Skácela

Mimořádné kulturní události se dočkají návštěvníci sálu hradecké filharmonie. V úterý 15. února v 19 hodin tam totiž připomene sté výročí narození básníka Jana Skácela a jeho dílo komponovaný večer, který připravilo Divadlo Drak společně s Filharmonií Hradec Králové. Netradiční program je rozdělen na dvě části.

🎭 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: JIŘÍ N. JELÍNEK

V první vystoupí hudební uskupení Hradišťan & Jiří Pavlica, které se ve své tvorbě poezií Jana Skácela pravidelně inspiroje, a v této souvislosti zazní písně z alba O slunovratu. V Pavlicově autorském projektu Jaro, léto, podzim, zima přicházejí jak v přírodě, tak i v lidském životě. Jde o opětovné nalezení řádu tohoto věčného koloběhu a vypořádání se s dnešní neklidnou rozpolcenou dobou, plnou netušeného množství nových poznání, podnětů, zážitků a inspirací. K vystižení atmosféry au-

tor využívá také nástrojů z cimbálové kapele běžně nepoužívaných, jako například perkuse, klávesy, kytara, saxofon...

„Posluchači si budou moci vychutnat originální skácelovskou komorní suitu připravenou Hradišťanem speciálně pro tento jediný hradecký koncert. Hradišťan v ní doplní ještě členové souboru Divadla Drak, kteří mezi jednotlivými hudebními čísly přednesou další vybrané Skácelovy verše,“ odhaluje část programu Tomáš Jarkovský, ředitel Divadla Drak.

Toto populární a známé hradecké divadlo ve druhé části večera odehraje speciální představení inscenace O bílé lani. Tento scénický koncert se opírá o Skácelovy zhudebněné verše. Autorem scénické hudby je Jiří Vysohlíd, nositel Ceny Thálie za celoživotní dílo a současně dlouholetý člen souboru Divadla Drak. ■

Důležitý je postřeh a chladná hlava

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV MARTINY SKALICKÉ

Brokové střelbě na asfaltové terče, jimž se říká létající holubi, se věnuje od šestnácti let. Začínala v Regionálním středisku mládeže u olympionika a bývalého mistra světa v brokové střelbě Leoše Hlaváčka. Když se začala zlepšovat, stala se sportovní střelkyní Dukly Hradec Králové. Martina Skalická, sympatická mladá dáma, považuje za svůj zatím největší úspěch loňskou stříbrnou medaili na světovém poháru družstev v egyptské Káhiře. „Mým cílem je ale získat individuální medaili ze světových soutěží,“ řekla.

Když jste byla malá holka, k čemu jste tíhla? Co vás bavilo?

Rozhodně to nebylo střelení. Absolvovala jsem spoustu rozmanitých kroužků se všeobecným záěřem a rodiče se mně snažili umožnit, abych dělala to, co mě bude bavit. Chodila jsem například na keramiku, flétnu, tancování i krasobruslení.

Kde jste vyrůstala?

Jsem rodačka z Rychnova nad Kněžnou, ale od malička jsem vyrůstala v Pardubicích.

Pokud vím, začala jste střílet v šestnácti letech, když si váš taťka jako rekreační střelec kupoval novou zbraň. Co vás hned na začátku oslovilo?

Protože u nás v rodině má tradici myslivost, nebyly pro mě zbraně nic nového. V té době mě ale nena-

padlo, že bych se tomu mohla věnovat. Když si ale taťka kupoval novou zbraň, prodavači v obchodě mě při tom sami oslovili a zeptali se, jestli bych to nechtěla zkusit. Dali nám pak i kontakt na tehdejšího trenéra z Regionálního střediska mládeže. Řekla jsem si: Proč ne, zkusit se má všechno. Šla jsem to tedy zkusit a už jsem u toho zůstala.

Pamatujete si na pocity, když jste vzala zbraň do ruky a poprvé vystřelila?

Už jsem to kdysi předtím zkoušela s taťkou, mohlo mně být tak třináct let. Když jsem vystřelila, dostala jsem při zpětném rázu pažbou hroznou ránu do ramene. Potom, když jsem se už střelbě začala věnovat naplno, měla jsem zpočátku úplně fialové rameno. Později to už bylo v pohodě, je to spíše o zvyku.

Kdy jste se tomuto sportu začínala věnovat závodně a v jaké konkrétní disciplíně?

Jde o brokovou střelbu na létající asfaltové terče, kterým říkáme holubi. Je to rozdělené na dvě disciplíny – trap a skeet. Hned od začátku jsem se věnovala skeetu, což je střelecká disciplína zaměřená na přesnost. Bylo mi šestnáct, takže jsem se k tomu dostala poměrně pozdě. Trenér mě poslal na první závody, postupně jsem se vyvíjela a zlepšovala. Když už jsem měla nějaké výsledky, začala jsem jezdit na venkovní závody, ale to už bylo spíše v dospělosti. Samozřejmě, aby se člověk dostal na nějakou úroveň, i u střelby platí, že čím dřív se začne, tím lépe. Čím více nábojů vystřelíte, tím to jde pak lépe. Navíc v dospělé kategorii je daleko větší konkurence než v juniorské.

Čím vás střelba tak zaujala?

Hrozně mě to bavilo. Musím však říci, že začátky byly těžké, ale vydržela jsem. Když trefím terč a on se ve vzduchu rozbije, je to úžasné a mám z toho velkou radost. Je to super pocit.

Předpokládám, že jste měla domácí podporu. Radil vám otec?

Taťka mně určitě různě radil a myslel to dobře. Podle mě by se měl ale spíše poslouchat trenér, protože je to profík, odborník, který mně poradí nejlépe. Myslím si ale, že morální a psychická podpora rodičů je také velmi důležitá.

Střelba je často spojována s myslivostí, která má ve vaší rodině jistou tradici. Chodila jste s tátou nebo dědou, kteří jsou myslivci, na hony?

Když jsem byla malá, párkrát mě do lesa vzali. Pak jsme se přestěhovali do Pardubic a už to moc nešlo. Taťka je totiž v mysliveckém sdružení až v Letohradě.

Přirostla vám něčím k srdci, či vám byla spíše cizí?

Brala jsem to spíše jako procházku do přírody, ale na střelení zvířat jsem nebyla.

Říkala jste, že spousta holek jsou myslivkyně, ale vy ne. Proč nestřílíte na zvěř?

Myslím si, že k tomu musí mít člověk vztah už od dětství. Věnovat se něčemu takovému chce hlavně čas. Já k myslivosti moc netíhnu.

Jak se vyvíjela vaše kariéra střelkyně?

Začínala jsem v Regionálním středisku mládeže u olympionika a bývalého mistra světa v brokové

střelbě Leoše Hlaváčka. Když jsem se začala zlepšovat, všimla si toho Dukla Hradec Králové, která mě vzala do klubu. To bylo skvělé i z toho důvodu, že se pokryly náklady na střelbu, která není nejlevnější. Začala jsem jezdit na venkovní závody a v roce 2018 absolvovala na Maltě první světový pohár. Potom už následovaly další závody, kdy jsem získávala důležité zkušenosti.

Jak byste popsala svou zbraň?

Brokovnice se skládá ze tří základních částí – pažby, hlavně a předpažbí. Zbraň váží zhruba tři kilogramy.

Mohla byste vysvětlit vaši střeleckou disciplínu?

Při skeetu, což je moje disciplína, mám flintu u pasu. Máme osm stanovíšť, tedy střeleckých pozic. Cílem střelby je zasahovat letící asfaltové holuby, které jsou vrhány ze dvou vrhacích věží – vysoké a nízké. V rámci střelecké položky je 25 terčů vrháno s téměř nulovým odstupem a ve vzduchu se pohybují současně.

Co kromě zbraně k tomuto sportu ještě potřebujete?

Z technického pohledu střelecké brýle, ochranu sluchu a střeleckou vestu. Určitě také dobrou fyzickou i psychickou kondici. Když teď přes zimu tolik nestřílíme, věnujeme se hodně kondiční přípravě, která se při závodech vyplatí. Chodíme do posilovny, do bazénu a podobně.

Jaké nejdůležitější vlastnosti musí mít střelec, aby byl úspěšný? Co rozhoduje?

Z mého pohledu je hodně důležitá chladná hlava.

Jedna věc je dobře střílet na tréninku a druhá zopakovat to v závodě. Nezděravá nervozita určitě střelce limituje. Důležitý je také postřeh, který se snažíme trénovat.

Máte tyto vlastnosti, nebo v něčem ještě cítíte rezervy?

Vždycky je co zlepšovat a dá se na tom pracovat. S fyzikou jsem na tom docela dobře. Občas mám den, kdy ale cítím, že to není úplně ono, jsem třeba unavená, což není ideální. Je třeba to ale překonat, hodně střílet, nevypadnout z toho a být pořád v kontaktu s flintou. Pravidelné tréninky jsou velice důležité. V létě jsme třikrát i čtyřikrát v týdnu na střelnici a o víkendů ještě absolvujeme závody.

Jste členkou Dukly Hradec Králové. Co vám klub za dobu vašeho působení v něm dal?

V Dukle mám perfektní podmínky k trénování a navíc úžasné zázemí. Všichni se nám snaží vyjít vstříc, hodně vzájemně komunikujeme, což považuji za důležité. Máme fajn trenéry a toho si vážím.

Na loňském světovém poháru v brokové střelbě v egyptské Káhiře obsadila tříčlenná česká ženská reprezentace, již jste byla součástí, v soutěži družstev druhé místo. Patří stříbro mezi největší dosaždní úspěchy ve vaší kariéře?

Medaile je super, ale myslím si, že každý sportovec si ještě více váží individuálního úspěchu. Stříbro z družstev je ale určitě příjemný bonus a z medailového hlediska je to pro mě asi největší úspěch. Ráda bych se dostala na pozici, abych získala právě tu individuální medaili, třeba na mistrovstvích světa, Evropy či ve světovém poháru.

Je vaší vysněnou metou olympiáda?

Zcela určitě je to pro každého sportovce prestižní meta. Je to nejvíc, čeho lze dosáhnout, ale není jednoduché se tam probojovat, protože každý střelec si musí na některých určených závodech vystřílet místenku na olympiádu. Je to spíše o štěstí.

Jaká je ve světě mezi ženami konkurence v brokové střelbě?

Určitě to máme jednodušší než muži, kde je konkurence obrovská. U nás to tak není, střelkyň je méně, i když konkurence není zase úplně tak malá. Chlapi mají ke střelbě lepší předpoklady a víc k tomu tíhnou než holky. Proto je u nich konkurence větší.

Co ještě baví Martinu Skalickou? Prý ráda pečete a vaříte.

Ano, pečení a vaření mě moc baví. Je to způsob odpočinku a odreagování. Mám ale hlavně radost, když to někomu chutná a ocení to.

Máte nějaké sportovní a životní plány do budoucna?

Mezi ty sportovní patří účast na olympiádě a individuální medaile na evropském nebo světovém mistrovství. Zatím to není na pořadu dne, ale mezi mé životní plány patří mít jednou v budoucnu rodinu. Snad se to podaří nějak skloubit s mými sportovními plány, i když si to zatím neumím úplně představit. Uvidíme. ■

Jaroušek Tuch

filmový nadšenec

Úsměvnou, sympatickou a velice zajímavou postavíčkou býval v našem městě i Jaroušek Tuch, syn známé hradecké lékařky, která měla svoji ordinaci hned naproti dnešní prodejně masných výrobků U Plotu. Chodil do nové školy na náměstí Pavlíka Morozova, dnes náměstí Aloise Jiráska, a bydlel ve vile hned za rozhlase. Býval známý i tím, že tenkrát chodil velice často nakupovat s taškou na kolečkách a spousta Hradečáků si na něho ještě pamatuje, jak táhl domů nákup. Jarouška už dnes po Hradci Králové ale bohužel není vidět a pravděpodobně tedy již zemřel. Býval doslova vášnivým milovníkem filmů a chodil v Hradci Králové všude, kde se promítalo. Např. do kina Oko, do Jasu a do Moskvy. Navštěvoval i všechna kina na předměstích Hradce Králové, jako bylo třeba kino Brigádníků na Slezském Předměstí, kino Odboj na Novém Hradci, kino Svět v Kuklenách nebo kino Máj v Malšovicích. Na kino Máj si určitě pamětníci vzpomenou, v zimě se tam topilo v kamnech.

Ještě za ředitele Bláhy pořádala hradecká kina takový slavnostní večer v kině Jas za účasti zaměstnanců kin, různých stranických funkcionářů a dalších významných hradeckých hostů a osobností. Právě na tomto slavnostním večeru, před naplněným sálem, předával ředitel Bláha za velkého potlesku a ovací všech účastníků tohoto slavnostního setkání Jarouškovi Tuchovi medaili za jeho celoroční a vlastně celoživotní pravidelnou návštěvnost všech hradeckých kin. Bylo to pro něho veliké ocenění, prý odcházel z této akce s pýchou a byl tímto vyznamenáním velice poctěn. Jaroušek

měl svoje album na zakoupené vstupenky, které si tam vylepoval, a byl na tuto opravdu velice početnou sbírku nesmírně hrdý. Říkalo se o něm, že snad s tímto pokladem i spal. V této době působil na po-

stu ředitele hradeckých kin Josef Jansa, který s úsměvem vzpomíná, že Jaroušek Tuch zásadně odmítal volnou celoroční vstupenku do všech hradeckých kin, kterou mu vedení podniku tenkrát několikrát nabízel. Nechtěl o tom vůbec slyšet, přestože tuto vstupenku občas dostávali ti nejpravidelnější návštěvníci hradeckých kin a on byl právě tím nejznámějším a dá se říct nejváženějším hostem ve všech promítacích sálech v Hradci Králové. Zlůvodňoval to tím, že by mu tam v tom jeho albu právě tyto vstupenky z filmů, na které denně chodil, potom chyběly a to on prostě takto nechtěl.

Jaroušek byl známý také tím, že měl obdivuhodnou paměť, a pokud se ho třeba někdo zeptal, který film promítali například v kině Oko před jedním rokem, tak mu to úplně přesně na den i na hodinu řekl. Jednou se stalo, že se v kině Jas promítal sovětský film a přítomní tam byli dva návštěvníci a Jaroušek Tuch. V průběhu tohoto

filmu potom všichni tři, protože se jim to silně nelíbilo, nepozorovaně odešli; tento sovětský film, asi naprosto pro naše diváky nepovedený, běžel až do konce, ale bez přítomných diváků. Celkem často ale tyto scénáře měly obdobný charakter, a když skončil některý z těch nezáživných filmů, tak tam seděl jenom jeden divák a býval to prý vždy pravidelně právě Jaroušek, známý milovník kinematografie. Svým známým se někdy prý pochlubil, že stihne v jednom dni navštívit i čtyři filmy, a jak říkal, bylo to dopoledne, odpoledne a 2× večer. Nikdo ho neviděl, že by navštívil biograf s nějakou osobou či partou, chodil tam vždy zásadně sám a bylo na něm vidět, že je již natěšen, až se začne promítat.

Jaroušek byl menší postavy, při chůzi tak zvláště šoural nohama a podle vyprávění pamětníků chodil někdy i v zimě bez ponožek. V té době vstupné do kina Čas na nádraží, kam také pravidelně chodil, bylo 1,20 Kč a hrálo se tam nepřetržitě celý den až do večerních hodin. Za vstupné do ostatních kin se tenkrát platilo 4 Kč až 6-7 Kč. V dnešní době by se takový Jaroušek už asi nikde nenašel, protože by na ten svůj koníček zcela určitě neměl, jako důchodce nebo normální pracující, potřebné finance. V současné úspěšné době se už takové postavy, jako byl tento milovník filmů, snad už ani nerodí. Také on si zaslouží být zařazen do plejády hradeckých postavíček, které se vyskytovaly v minulých časech v našem městě, a kdo chodil často v našem městě do kina, Jarouška samozřejmě musel znát a rád si ho určitě tímto textem připomene. ■

Slávek Trávníček

DRŽÍME TI MÍSTO HLEDÁME STAVBYVEDOUČÍ A DĚLNÍKY DO NAŠÍ SKVĚLÉ PARTY

KATEŘINA MENC, +420 722 993 230, INFO@VELKAPARTA.CZ

VELKAPARTA.CZ